

- heid? (*hij barst in snikken uit, valt op een stoel, zijn hoofd op de tafel*).
- LOUISE (*zij slaat de oogleden op. Langzaam wellen ook tranen in haar oogen. Zij zoekt zijn vingers met de hare, en speelt er zenuwachtig mee*). Toe Frans, laten we, laten we elkaër nu niet zoo'n pijn doen. Je wéét toch dat ik het niet kan uithouden. Je weet toch, dat ik gèk wordt in die kerk, met al die vreeselijke boerengezichten, en met dat piepende orgel, dat ik er weken onwel van ben. Waarom verg je die dingen toch van me?
- Ds. ROORDA (*smartelijk beheerscht nu*). Omdat je mijn vrouw bent. (*Stilte*). Ik wil je geen harde dingen zeggen Louise, maar is het goed, dat een vrouw staat buiten het leven van haar man?
- LOUISE (*nu rijkelijk schreiend*). Maar het is vreeselijk, 't is ontzettend wat je zegt. Heb je dan niet gevoeld, hoe ik bij je ben, altijd? Ben ik niet met je mee gegaan naar dit ellendige gat? Heb ik niet alles, heel mijn leven in de stad, mijn werk, mijn kunst geofferd om je hier te vergezellen, om je wat troost, om je wat zon te brengen in deze omgeving? Maar er is hier geen troost, er is hier geen zon, je kwijnt hier weg, als een kamerplant. Heel je mooie, jonge leven schrompelt hier in mekaer. (*Zij staat op, en kijkt hem aan, met flikkerende oogen*). Je bent ondankbaar, Frans.
- Ds. ROORDA (*ijsbeert wanhopig door de kamer. Hij spreekt in zichzelf, koortsig*). Die spreekt over de eenheid tusschen de menschen, en hij staat voor afronden in zijn eigen leven! (*Nu staat hij weer voor het venster, waarachter de kerk rijst, roerloos en strak*).
- LOUISE (*aandachtig opeens*). Wat zei je daar, Frans?
- Ds. ROORDA (*wendt zich om, staart Louise aan, als was zij een vreemde*).
- LOUISE (*aandringend*). Wat zei je daar?
- Ds. ROORDA (*herkent haar, plotseling met teederen weemoed*). Lous, waarom kan het nu niet, dat we elkaër begrijpen?
- LOUISE (*gaat zitten*). Kom nu eens bij mij Frans. Spreek je uit aan mij. We moeten eerlijk zijn met elkander.
- Ds. ROORDA (*door deze overgave, die niet zacht is maar een consequentie alleen van haar rechtuit karakter, niettemin verteederd*). Lous, toe, denk nu eens terug. Herinner je nu eens, wat we samen bespraken, toen we elkaër pas leerden kennen. Hier, in dit dorp, ligt mijn hart. Je weet hoe